

ALEXANDRU CHERMELEU

DESCULȚĂ PRINTRE
PIETRE RECI

VOLUMUL 1

Timișoara, 2018

— Helen? Helen! Pierdem trenul!

Era prima oară, în ultimii cinci ani, când am văzut-o pe mama atât de entuziasmată. Când am simțit-o fericită. O mamă ce și-a înfrânt durerea și nu s-a lăsat răpusă de cancer. Un cancer ce i-a măcinat sinapsele, i-a dat viața peste cap și i-a rearanjat stelele din inimă. O mamă ce și-a ascuns tristețea din ochi pentru toți cei dragi de lângă ea. Un martir al poveștilor triumfătoare de viață. Nu am înțeles niciodată de ce nu semăn cu ea. Când toți îmi spuneau că suntem ca două picături de apă. Complimente eterne. Așa sunt oamenii.

Nu i-am înțeles pe cei care te adoră „gratuit”, spunându-ți ce vrei să auzi. De unde știi ei ce vrem noi să auzim? Uneori, nu ne dorim să auzim nimic. Nici măcar o șoaptă presărată peste timpanul timpului. Uneori, ne dorim să asurzim în fața vieții și a personajelor ei colorate. Uneori, ne dorim gri. Mult gri. Fără nicio altă nuanță de azi, ieri sau mâine. Doar o fărâmbă de timp ce nu poate fi cuprinsă între două degete. Însă, astăzi mi-am ascultat inima

și m-am decis să zâmbesc. Și nu pentru că aș avea motive. Am toate motivele din lume să plâng. Să îmi adun genunchii, să îmi împreunez mâinile și să îmi plec capul peste veacuri. Să îmi dau drumul lacrimilor să îmi alinte picioarele. Să plâng ca o nebună ce a uitat cum e să fii fericită.

O nebună ce a uitat cât de scurtă, dar frumoasă este viața. O nebună ce a refuzat mulți ani să înțeleagă că oamenii trebuie prețuiți și iubiți, aici și acum. Nu mâine sau mai târziu. Pentru că uneori e prea târziu. Mult prea târziu pentru tineri de mână, povești și amintiri frumoase. Uneori, e prea târziu pentru voci care să-ți mângâie auzul. Uneori, oamenii dragi pleacă atunci când te aștepti mai puțin. Iar puținul acela te va bântui toată viața. Precum o fantomă desprinsă dintr-un tablou macabru.

Astăzi zâmbesc! Mama zâmbește și ea! Zâmbim amândouă! Astăzi suntem fericite! Astăzi călătorim! Împreună...

Gândurile lui Helen o linișteau acum. Pen-

tru un moment scurt ce îi părea infinit, o luase pe mama ei de mână, imortalizată în clipe unice, doar ale lor. De mult nu au mai călătorit împreună. Ziua aceasta era despre ele două. Ziua aceasta era despre împăcare, iertare, bucurie și speranță. Ziua aceasta era perfectă. Nu avea nimeni cum să o strice.

— Încă te gândești la el, îi rosti mama ei cu un zâmbet parcă forțat de amintiri.

— Mamă, nu face asta! Azi e despre noi două!

Două nebune pe un peron al vieții. Lacrimile lui Helen erau nevăzute. Precum demoni ce fug și dispar mai apoi la văzul crucii. Ca o nălucă ce încetează să mai fie. O simplă umbră ce se ascunde acum după perdelele regretelor amare. Helen nu mai plângea. A plâns destul. Pentru o mie de vieți de acum înainte. Pentru trecut, prezent și viitor. Devenise mută în fața suferinței. A patimilor ce i-au năpădit toate visele. Până și ele lipseau, uneori. Încetase să mai viseze.

— Îmi pare rău! Ai dreptate! Azi e despre noi două. Despre familie și încredere! Despre copilărie și despre prezent. Azi sunt bucuroasă! Fata mea mă scoate la plimbare. O plimbare cu trenul de pe vremea bunicilor. Ce frumoasă este viața! Ce urât e atunci când uităm să o mai vedem așa! Poate că boala are și acest rost, să ne aducă împreună, să reînvățăm frumusețea clipei, să zâmbim tristeții, pentru că ne țese amintiri, ca să ne pregătească de drum, să ni le punem în traista călătorului care are nevoie de merinde pe ultimul itinerar...

— Așa e, mamă! Viața e mereu frumoasă! Așa cum ești tu acum! Strălucești mai tare decât adineauri. Hai să ne ocupăm locurile, îi spuse Helen cu o voce grăbită de copil.

Mai erau câteva minute până la plecarea trenului, însă Helen simțea cum pământul parcă se mișcă sub picioarele ei. Era nerăbdătoare. Nerăbdătoare să plece din orașul acesta dement și agitat. Un oraș plin de culori dubioase și de personaje neatente. În care oamenii de pretutindeni își ascund temerile. În care re-

gulile de circulație sunt încălcate zilnic. Precum regulile inimii. Oamenii au uitat să mai fie oameni. În primul rând cu ei. Mai apoi cu restul. Oamenii calcă acum peste cadavre și se înfruptă din mirosul neputinței altora. Un oraș plin de păcate și de secrete. Un oraș în care, de multe ori, uiți cine ești. Un oraș care te intoxica cu fumul ignoranței și al slavei deșarte. Un oraș în care luminile se sting înainte de încununarea zorilor și insistă să lumineze strident în noapte.

Azi aveau să părăsească acest loc. Pentru o săptămână, lăsau totul în urmă. Ca două firi-cele de praf uitate pe o comodă veche. Ca două stele ce se desprindeau de cer. Lăsând în spate o negură deplină. Astăzi aveau să se reîntoarcă la casa părintească. Acolo unde Helen a făcut primii ei pași. Acolo unde scâncetul ei de copil se făcea, pentru prima oară, auzit. Acolo unde bunicii ei o așteptau mereu cu lacrimi pe obraji și cu bucate alese. Acolo unde florile te îmbrățișau cu mirosul lor efemer. Unde râuri curgeau peste văi aprinse. Unde oamenii își cunoșteau sufletul. Astăzi aveau să revadă acel

loc. Să-și alinte inima cu clipe îngropate în cufărul amintirilor de odinioară.

— Știi că doar pe tine te mai am, îi spusese Helen mamei sale, aplecându-se ușor peste umărul ei.

Mama ei o sorbi din priviri și îi răspunse:

— Pe mine m-ai avut întotdeauna! E timpul să înveți să te ai și pe tine! Atunci vei ști că e suficient!

Aceasta e povestea lui Helen...

După un an...

Ce culori bizare! O viață în culori. Așa mi-am scăldat sufletul. În milioane de culori aruncate și amestecate peste timpuri. Vitralii

și emoții! Cioburi de sticlă presărate pe covorul regretelor...

— Povestește-mi despre mama ta, Helen!

Precum un fulger ce îi zdruncina lăuntrul ființei, Helen amuți, iar ochii aveau acum o căutătură abătută.

— Mama... Mama e acum liniștită. Ca o furtună ce a îmblânzit coama valurilor spumoase peste nisipul răsfirat printre maluri, iar mai apoi s-a făcut nevăzută. Domolită fiind de șoaptele unui apus de inimă. Mama e acum cu ochii pe mine. Așa a fost mereu. Numai că acum o simt că mă privește, așa cum mă însoțea mereu, când nu simțeam, sau poate nu trebuia să simt atunci când era aici. E ciudat și trist, înțelegem cât de mult i-am iubit pe cei care ne-au dat viață, doar după ce pleacă.

Privirea lui Helen trăda o suferință primordială. Mama ei nu mai era lângă ea. Lupta de pe pământ se încheiase. Însă, lupta în ceruri fusese câștigată sau de-abia-ncepuse, cine

putea să pătrundă marea taină? Așa-i plăcea să creadă...

— Mama e acum în Rai! Și-a câștigat dreptul ăsta. Un suflet nobil. Un suflet de copil pur. Un luptător ce și-a ținut garda sus întotdeauna. Ca un boxer profesionist ce a înțeles că nu poți câștiga fără durere. Un campion peste veacuri. O amazoană desăvârșită. O mamă în adevăratul sens al cuvântului.

Cu mâinile aproape tremurânde și cu inima grăbită și strânsă, Helen se ridică de pe scaun și se îndreaptă înspre fereastră.

— Mă întreb oare ce e în mintea oamenilor de afară? Oare dacă am ști tot ceea ce se petrece cu ceilalți, dacă le-am cunoaște suferințele și dacă am resimți la fel de mult durerea lor, vom putea deveni mai buni? Mai transparenți, unii cu alții? Am învăța din nenorocirile altora? Ne-am căi sufletul?

Visătoare, își rezemă brațele de marginea geamului și privi în gol. Sute de mașini îi tre-

ceau prin fața ochilor. Urmate de mii de alte suflete. Priveliștea de la etaj era paralizantă. Totul era condensat printr-un singur ochi de sticlă. Toate trăirile lumii.

M-am întrebat mereu cum e să fii Dumnezeu, măcar pentru câteva ore. Să privești omuleții de pe pământ cum își văd de viața lor. De problemele lor zilnice, ferindu-și privirile de alte priviri. De alți oameni. Cum ar fi să urmărești de sus totul? Să fii atent la cel care traversează strada, neștiind că urmează să fie lovit, brutal, de mașina ce nu a văzut lumina roșie a semaforului. Să oprești timpul, să încremenești figurinele vieții și să amortizezi peisajul de sub tine. Să iei apoi, între două degete, omulețul de pe stradă și să îl așezi, înafara pericolului. Fără ca el să știe ceva. Să-i mai acorzi o nouă șansă. Un nou început. Gândurile îi erau acum întrerupte de cealaltă voce prezentă în cameră.

— Helen, te simți bine?

— Pentru câteva ore, mi-aș fi dorit să pot